

Съвсем друг е Балкан. Това е най-голямото и най-красивото от войнишките кучета. Едно наистина рядко и великолепно животно. Продълговатата малко и хубава глава, умерено дебелият муцуна, силно развитите гърди, високите и силни нозе, черната, дълга, гъста и мека почти като коприна козина, а най-вече слабите зачатъци на плвателна ципа между пръстите — всичко показва един, ако и не съвсем чистокръвен, водолаз. От Ню-Фаундлен, отечеството на тия кучета, гдето те обичат да плват и да се гуркат в водата не по-зле от което и да е морско животно, тоя верен потомък, кой знай по какви пътища, е изпаднал в безводната и суха равнина на служба по границата. Но и тук няма от него по-добър и верен другар и в най-тъмните и опасни нощи. В погледа му, упорен и строг, в походката му и в цялото му същество се чувствува голяма увереност, благородство и ум. Той знае само едни другари: войниците. Но и към тях остава някак въздържан и съсредоточен в себе си, като че неговата привързаност е повече към самата служба, към униформата на войниците, отколкото към самите тях. Това животно е сякаш въплъщение на един съзнателен и разумен дълг, вън от който за него не съществува нищо друго. Селяните знаят, че той е недостъпен, много сериозен, даже хаплив и лош, затова се боят и гледат